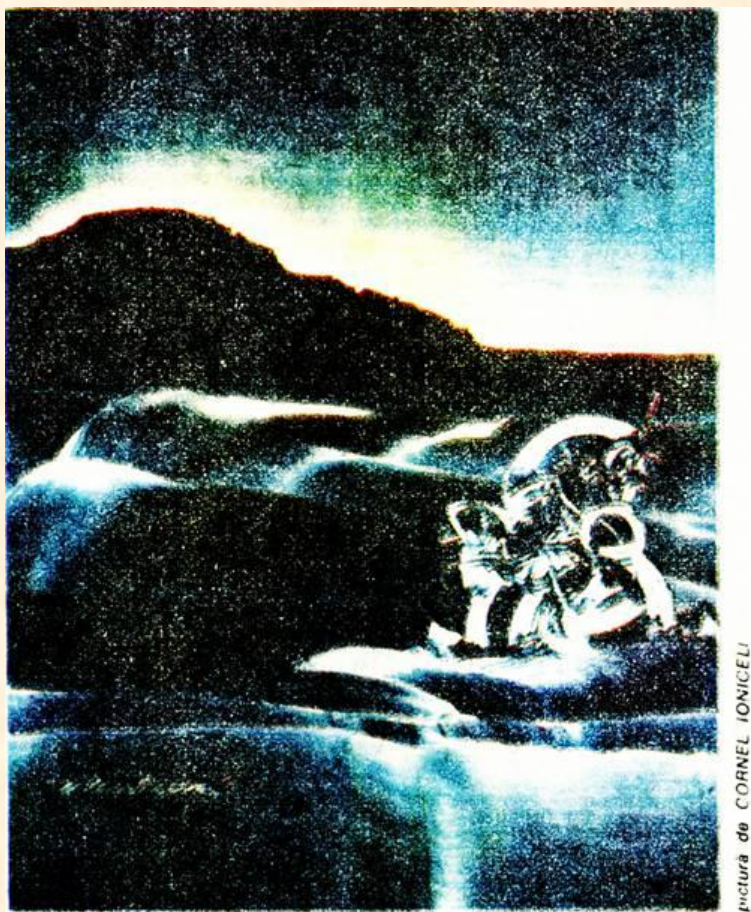

SIMULAREA

RĂZVAN HARITONOVICI

Stătea în fața ușii, ținând cartela verde în mână. Era suficient de prețioasă pentru a-și permite un moment de ezitare, deși hotărîrea sa era deja luată.

O introduse în decodificator și, după cinci secunde, se afla înăuntru. Holul de la intrare era pustiu, dar nu-și făcea probleme; cunoștea regulile. Își scoase cu gesturi rapide masca de gaze și salopeta plină de praf și le depuse în nișa de dezactivare, intrînd sub dușul dezinfectant. Cicatricea proaspătă îl ustură; apoi începu să se simtă mai bine. Își puse chimonoul albastru și așteptă.

— Bine ați venit în centrul de recreere al Armatei, căpitane Thorson! Ne simțim onorați de vizita unui erou distins cu Ordinul Albastru și Crucea de Aur a Victoriei Totale. Aveți pregătită cabina numărul cinci. Vă dorim distracție plăcută!

S-ar fi simțit, poate, măgulit dacă n-ar fi știut că datele fuseseră extrase din fișierul central al ofițerilor și că totul ținea de rutina primirii. În cabina cinci era liniște. Se așază pe unul din fotoliile mulante de lângă pupitrul de comandă. Tridimvizorul se luminează, începînd să-i afișeze regulamentul de joc.

„Vreți să explorați lumi noi, lumi dispărute sau lumi paralele?

Vreți ca imaginația să vă fie liberă pentru a vă deschide porțile Universului?

Vreți să cunoașteți obiecte, ființe, situații și conflicte neobișnuite?

Toate acestea se află la dispoziția dv. Puneți-vă căștile...”

Urmau instrucțiunile de cuplare la circuitul activ al simulatorului. Le urmă întocmai, deși era obosit. Îi lipsea refugiul obișnuit pentru perioadele de odihnă; postul de comandă sau tranșeea. Pentru prima dată se gîndi la inutilitatea războiului lor. Prin carapacea scorțoasă care-i rigidiza creierul într-o disciplină cazonă simți, la început neclar, umbra amintirilor. Apoi totul se limpezi.

Textul dispăruse lăsînd loc imaginii holografice a unei așezări oarecare de munte la ora dimineții. O așezare așa cum nu mai văzuse de foarte multă vreme.

*

— Ai putea să te scoli, Xav, e deja zece.

— Da, dar e duminică și nu am nici un chef.

— Mi-ai promis că în dimineața asta ieșim undeva.

— Păi dimineața e ca și trecută. Crezi că...

— Hai, Xav, nu fi leneș!

— O.K., m-am sculat. Bill unde e?

— Afară. Se joacă de-a pick-nick-ul. Cred că mi-ar plăcea și mie să mă joc!

— Joacă-te!

— Xav! Ai promis că ieșim la iarbă verde. Am așteptat atîta ziua asta.

— O să ieșim, Linda, o să ieșim! În zece minute sînt gata. Ușa se deschise brusc și Bill intră ținînd victorios în mînă un brotăcel.

— Uite ce am găsit, tată!

— Oho! O să-l punem într-un borcan pe post de barometru...

— Ba o să-l arunci imediat. Vrei să te îmbolnăvești?

— Dar e curat, mamă! L-am găsit în pădure. Erau zeci. Am putea merge cu toții acolo... Știu un pîrîu în care sînt și păstrăvi...

— La ora asta va fi mai greu cu păstrăvii, Bill.

— De ce? Eu am prins odată unul de... juma' de metru. Și era amiază.

— Avea chiar juma' de metru?

— Eh... aproape!

— Bine, mergem acum, Bill.

Ieșiră și se urcară în mașină.

— Am fi putut merge pe jos. Pădurea e atît de aproape!

— Cu mașina e și mai aproape, draga mea.

— Ești prea comod, Xav. O să te îngrași.

— Eu? Am să-ți demonstrez că sînt cel mai rapid, activ și atractiv bărbat din univers.

— Știi, mamă, m-am gîndit. Eu semăn cu tata foarte bine.

Porniră, zdruncinați de rîs și de hopurile drumului.

*

Thorson recunoscuse aproape instantaneu orașul. Era Nagasima.

Recunoștea și casele și oamenii și pădurea și...

Sintetizatorul de gînduri cuplat la creierul său trepida transfocîndu-i imaginile.

Era aceeași lume și, pînă în zare, n-ai fi bănuț nici umbra unui nor.

— Linda, gemu, fugi! Fugiți, ascundeți-vă! Acum!

Pentru cîteva clipe totul se tulbură.

*

— Subiectul din cabina cinci e în transă. Ne scapă de sub control. Ce facem, Comandante?

— Înțelesesem că aici experimentați, în principal, jocuri de război, dar văd că m-am înșelat. De ce l-ați lăsat să-și amintească toate prostiile! Recuperați-l imediat!

— Nu e vina noastră. Cred că trece printr-o intensă stare emoțională.

— Intervențiți, altfel să știți că voi propune desființarea Centrului. În

ultima vreme, din păcate, nu este singurul caz de indisciplină.

*

— Mamă, am prins trei păstrăvi.

— Ne întoarcem, Bill, grăbește-te! Ce ai, Xav? Te-ai întunecat la față.

— Nu știu. Cred că nu mă simt bine.

Trecură iar prin hârtoape, lăsînd pădurea în urmă. Bill coborî primul repezindu-se spre ușă

— Uite aici, tată, o hîrtie! Ce scrie?

— Ordin de încorporare. Numele Xavier Thorson. Matricola: 55647 D alfa. Gradul: locotenent Data prezentării: 15 mai a.c. orele 7 a.m.

— Adică poimîine, Xav! Ce-o să facem?

— Era aproape de așteptat în porcăria asta de conjunctură. Voi pleca la noapte și cred că ar fi bine să mergeți și voi spre sud. Aici pare să fie o zonă amenințată.

— Poate săptămîină viitoare. O să văd.

— Cît mai repede, draga mea, cît mai repede!

*

— Fugi, Linda! Acolo vor cădea bombe!

Degetele căpitanului Xavier Thorson se albiseră încheștate de pupitrul de comandă, într-un efort disperat de a acționa. Văzu pe ecran trenul care-l purta spre noul său cămin, tabăra militară.

Trenul se mișca extrem de încet și ochii rămaseră fixați pe fața plînsă a Lindei.

— Vă dau trei minute să aduceți subiectul sub control! Trei minute, dacă nu...

— E într-o stare psihică regresivă, dominată de afectiv. Nu-i putem învinge subconștientul fără un șoc. Iar în situația actuală, asta ar putea fi periculos pentru el. Acum e refugiat în imaginea propriului său trecut și nu...

— Decuplați sintetizatorul și distrugeți imaginea!

*

Auzea zgomotul, la început estompat, apoi tot mai puternic al

rachetelor.

Trenul dispăruse și pe peronul acum pustiu Linda îl legăna ușor în brațe pe micul Bill, care adormise.

Rachetele! Putea vedea din ce în ce mai aproape, rachetele. Nu, nu le chemase el.

Mintea sa nu ar fi putut concepe asta. Niciodată! Lovi cu pumnul în sintetizatorul inert. Țipătul nu reuși să acopere zgomotul exploziei. Ca prin ceață zări ciuperca de pulbere și foc ridicându-se dintre ruinele fostului său oraș.

— Linda! șoptiră buzele sale uscate, Linda, aș vrea să...

Se ridică și se apropie de ecranul fierbinte. Undeva, dincolo de norii cenușii păru să distingă chipul iubit. Ieși și se îndreptă hotărît spre Sala de Coordonare a Centrului.

*

— Lasă arma, căpitane Thorson!

— „Un luptător nu are voie să se despartă de arma sa”. „Un ordin care, uneori prinde bine, Comandante”.

— Nu e vina mea, căpitane, că familia dumitale a dispărut într-o nefericită împrejurare.

— Recunosc. Și eu și toți cei ce au acceptat situația aceasta sîntem vino-vați. Noi, cei ce v-am ajutat cu vorba, cu fapta sau doar din inerție. Eu cred că-mi voi primi pedeapsa, dar nu înainte de a te pedepsi, măcar pentru faptul că i-ai ucis a doua oară.

— Erau simple copii, create de imaginația dumitale. M-ai dezamăgit, Căpitane. Mă așteptam să te găsesc simulînd o situație de luptă și nu plîngînd ca o babă în umbra amintirilor.

— Aceasta e ultima situație de luptă la care particip. Și, din păcate pentru dumneata... este reală. De rest nu-mi pasă!

— Te sfătuiesc să te liniștești! Predă arma imediat! Nu faci onoare gradului și nici glorioasei noastre armate. Din fericire, nu toți gîndesc astfel! Lasă arma, îți spun, lasă...

Trupul Comandantului se dezintegrează cu cîteva clipe înainte ca soldații din gardă să năvălească înăuntru. Îl găsiră pe căpitanul Thorson în picioare, cu privirea pierdută în gol.

Nu schiță nici un gest de împotrivire cînd îl arestară.

— Bine ați venit în Centrul de Recreere al Armatei, locotenente Borman! Ne simțim onorați de vizita unui erou, distins cu Ordinul Thanatic și Crucea de Aur a Victoriei Totale. Aveți pregătită cabina trei. Vă dorim distracție plăcută!

Adam Borman pătrunse în incinta cabinei înfășurat într-un chimono roșu și se așeză ostenit pe fotoliu. Pe obraz, dintr-o tăietură îngustă se scurgeau șuvițe subțiri de sânge. Simțea o acută nevoie de odihnă într-un loc liniștit. Își amintea, ca prin ceață, că, odată, avusese o asemenea oază de liniște. Dar asta cu foarte mult timp în urmă.

Ecranul se luminează, și, după ce derulă textul instrucțiunilor, în fața ochilor îi apărură imaginile unor locuri pe care le recunoscuse cu ușurință. Privirea i se fixă pe o casă albă cu ferestre deschise.

Murmurul, la început confuz, al vocilor, deveni inteligibil.

— Adam, ai auzit avioanele? Azi au trecut mai multe ca oricând. Mi-e teamă! Ah, războiul ăsta blestemat!... Nu vreau să plec!... Și cerul... Niciodată nu a fost atât de întunecat!

— Știu eu, draga mea... s-ar putea să vină furtuna.

pictură de CORNEL IONICELI